

Jeg er nu ikke så imponeret af den indsats, som de faglige organisationer kommer til at repræsentere, for som der var en, der skrev til mig i en af de mange, mange mails, der kommer fra e-mail-adresser, der hedder SFOR, og jeg ved ikke hvad, så føler de udstationerede, hvad enten det er betjente, eller det er soldater, ikke ligefrem, at det er deres faglige organisationer, der har varetaget deres interesser, men derimod har de været henvist til, at det er et oppositionsfolketingsmedlem, der skal rejse de her sager.

Så er der spørgsmålet om de folk, der har været af sted. Og til dem, der har fået det indtryk, at forslaget går ud på, at alle skal ikendes skattefrihed, kan jeg sige, at det ikke er tilfældet. Der er den klare afgrænsning, at man skal godtgøre, at man selv har en dokumentation. Det kan f.eks. være den verdensberømte fax fra Udenrigsministeriet, og det kan være en skrivelse fra en lokal skattemyndighed. Man skal have et eller andet stykke papir, der antyder, at man skulle være berettiget til skattefrihed. For soldaternes vedkommende kan det være de standardvejledninger, som forsvaret har udstedt.

Men for at vi ikke skal blive bragt i den situation, at den mand, der har fået sådan en fax, får skattefriheden, men kollegaen, han har været af sted med, som ikke har bedt om den fax, fordi han læste over skulderen på kollegaen, ikke får, ja, så er det sådan, som vi angiver i første punkt, anden pind, at hvis én inden for den gruppe har fået skattefriheden stillet i udsigt, så er det gruppen, det drejer sig om.

Med hensyn til, om det er en besværlig afgrænsning, om det er en afgrænsning, som der er tekniske problemer med, deltager vi gerne i et udvalgsarbejde for at finde ud af det. Men det gælder altså ikke alle. Der skal være et element af, at man sandsynliggør, at skattefriheden har været stillet i udsigt.

Så har man også sat spørgsmålstegn ved, om det dér med sådan et aktstykke nu er den rigtige måde at gøre det på. Og inspirationen til det kommer jo fra, at det tidligere har været hjemlet i en tekstanmærkning nr. 51 K til finansloven. Man har altså før givet denne skattefrihed med en tekstanmærkning på finansloven, og et aktstykke har nøjagtig samme juridiske status som en tekstanmærkning på finansloven, oven i købet er et aktstykke i visse situationer stærkere. Så derfor er der efter vores vurdering ingen problemer i, at Folketingets

Finansudvalg både kan bevilge pengene og den nødvendige hjemmel med henvisning til, at det har været klart ved en anmærkning tidligere. Men jeg lader mig gerne belære af skatteministeren og justitsministeren og andre om en fremgangsmåde, der vil være mere hensigtsmæssig.

Som jeg tæller i dag, er det tæt på, at der kan skaffes 90 mandater for en løsning, som er holdbar, og jeg synes, at det rigtige for skatteministeren vil være at invitere Folketingets partier til et møde i ministeriet og så få en løsning på det her.

Løsningen er ikke, at vi kun laver en fremadrettet redning og siger, at fremover så gælder det, osv. osv. Der er meget tæt på et flertal, der siger, at vi også skal have fundet en løsning for dem, der har været af sted, og derfor håber jeg, at skatteministeren efter at have hørt debatten i dag vil invitere til sådan et møde og vi så i fællesskab kan få en løsning.

Og så er jeg selvfølgelig fuldstændig enig med de ordførere, der har gjort opmærksom på, at der står den 1. maj i punkt 3. Når der står den 1. maj, skyldes det jo, at det her forslag blev skrevet i slutningen af marts måned, og på daværende tidspunkt var der lang tid til den 1. maj. Nu har vi passeret den 1. maj, og vi finder naturligvis bare en anden hensigtsmæssig dato.

Men jeg håber, ministeren vil tage udfordringen op, sådan at vi ikke skal skændes om det her i dagspressen længere, men at vi finder en løsning, som Danmark kan være bekendt over for de folk, der har været af sted.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil meget gerne tilslutte mig det, som bl.a. hr. Jensby sagde i sin tale, at de mennesker, politifolk og andre, der har været ude, har gjort en meget flot indsats, ikke bare på egne, men også på Danmarks vegne.

Jeg vil også gerne tilslutte mig, at i den måde, man aflønner på, skal der være også et økonomisk incitament. Det mener jeg så også man sikrer gennem de aftaler, der laves, at der rent faktisk er.

Jeg mener, at det forløb, som er oprullet, og som jeg er enig med hr. Kim Behnke i ikke har været behageligt, har afdækket, at der i de forskellige systemer er en forskellig praksis, hvilket ikke er acceptabelt. Derfor er jeg også glad for, at der har været klare tilkendegivelser – som i øvrigt også ligger i hr. Kim Behnkes beslutningsforslag – fra et meget bredt flertal om,